

JE V OBĚTI PRAVDA, JE V NÍ TVŮRČÍ UM,
JEN OBĚTI BRANOU JE VSTUP K NEBESŮM.
CO BYCH MOHL DÁTÍ - JEN TO ZOVU SVÝM;
BEZ OBĚTI LÁSKA JE PÁRA A DÝM!

mu králeviči Karlu, jehož korunu si posadil drze na hlavu zpupný podmanitel Jindřich Pátý, král Anglický.

Podle starého proroctví měla z doubraviny na pomezí Lotrinském vyjít dívka, která porazí británské

PANNA ORLEÁNSKÁ. ŽIVOT A SMRT JOHANKY Z ARKU

Bylo tomu 30. května právě 564 roků, co čistá panna, Johanka z Arku, dívka velice pobožná, mravní a dobrá v stáří 19 roků, byla na hranici upálena co kacírka, po jejím odsouzení inkvisičním soudem téže církve katolické, jejíž horlivou a upřímnou vyznavačkou byla a kteréž církve dva biskupové dva roky před tím slavně prohlašovali, že tato čistá panna vyslána jest od Boha k spáse její vlasti francouzské.

Jeanne D'Arc - zvaná "Panna Orleánská" není legendárně vzniklou postavou, nýbrž ve skutečnosti žijící osobou, o jejímž životě a skutcích podávají doklady bezpečné zprávy a spolehlivá svědectví, zachované v původních listinách a kronikách tak jasným a úplným obrazem, že není jiné historické osoby středověku, o níž by se cos podobného mohlo tvrdit!

Johanka D'Arc se narodila 6. ledna 1412 v malé vesničce *Domremy*, ležící mezi městy *Vaucouleurs* a *Neuchateau* ve Východní Francii na stráni lesnatého údolí řeky Mosely, tehdy na samém pomezí království francouzského. Její otec Jakub D'Arc byl rolníkem; matka její se jmenovala Isabela Rommée. Rodiče Johanky vynikali svou pobožností, poctivostí a pracovitostí. Johanka měla ještě mladší sestru Kateřinu a starší bratry Jana, Jakuba a Petra. Všechny děti tehdy školního vzdělání vůbec postrádaly a základem i znalostí náboženství zůstaly jim pouze mod-

litby "Otčenáš" - "Zdravas" a "Věřím v Boha", jimž se naučily od své zbožné matky - to bylo vše! Avšak vyvolená Johanka náležela již co mladá dívka k malému počtu lidí, u nichž víra a cit tvoří pravý a velmi pevný základ povahy a celé bytosti s

vírou tak živou, že nezůstane pouhým slovem, ale stane se skutkem a tu můžeme tím spíše pochopiti a uvěřiti, že Johanka již v době krutého pronásledování křesťanů za vlády římských Césarů, stala se mučednicí pro učení Kristovo. Johanka věřila neochvějně v Boha, jenž řídí osudy tohoto světa a jenž trestá zlo a odměňuje dobro (zákonem spravedlivé karmy), ona věřila v Krista a Spasitele, který učil: "Co nechceš, by Tobě jiný činil - ani Ty jemu nečiň!" - a na základě své víry pokládala za zlosyny cizince Angličany, kteří tehdy vlast její, Francii, týrali a sužovali, chtějí ji celou podrobiti svému panství a pevně věřila, že tomuto jejich hříšnému řádění spravedlivý Bůh konec učiniti musí a proto svým šlechtěným srdcem nadchla se přispěti ku pomoci své nešťastné vlasti a bezprávím trpící-

lukostřelce - a tak jako žena uvedla Francii na pokraj propasti - opět panu Francii spasí! Johankino rodiště nalézalo se na pomezí vévodství Lotrinského, sousedíc s rozsáhlým dubovým lesem. Johanka již v r. 1425, kdy jí bylo teprve 13 roků, měla vidění a slyšela "tajemné hlasy z neviditelna", které jí hlásaly, že ona jest prorokovanou dívkou, která Francii zachrání! Ona těmito "hlasům" i svým viděním pevně věřila a později o nich sama mluvívala.

Bylo to jednoho letního dne v pravé poledne v zahradě jejich rodičů, když Johanka první úkaz zažila. V sousedství zahrady nacházel se malý hřbitov s kostelíčkem uprostřed. Johanka jak často činívala, ponořena v hluboké myšlenky, zaslechla pojednou zcela zřetelně krásný a něžný hlas, který ji nabádal, aby se vždy ctnostně chovala - že ji bude Bůh nápomocen a že ona musí přispěti na pomoc francouzskému království! Tento hlas přicházel jako od kostelíčka, který byl při tom neobyčejně ozářen - čehož se Johanka nejdříve polekala, ale uklidnila se, když hlas ten se po třikráte opakoval a domnívala se, že jest to hlas Boží - ale dostala odpověď, že to k ní mluví archanděl Michael, který se jí také ukázal v jasné záři uprostřed andělského kůru a povzbuzoval ji svými laskavými slovy. (Podle okultních nauk i mystiky jest archanděl Michael vůdcem andělských sborů, které jím vedeny, neustále svádí kruté bitvy v neviditel-

nu s démony a jest také ochráncem naší zeměkoule.) Později se Johance zjevovaly ještě dvě svěťice, které ona nejvíce po Panně Marii uctívala - svatá Kateřina a svatá Markéta, jež jí totéž opakovaly - že Bůh tomu chce, aby ona šla na pomoc království francouzskému!

Po tři roky chovala Johanka své styky s neviditelnem co tajemství v panenské své duši; až teprve r. 1428, když dospěla 17 roků, počala zřejmě pomýšlet na skutečné provedení stále jí udělovaných tajemných rozkazů. Svěřila se nejdříve svým bratřím, kteří úmysl její schvalovali a později také dva z nich - Jan a Petr na všech válečných výpravách sestru svou provázeli. Otec její stavěl se jí však na odpor, shledávaje ve vlasteneckém předsevzetí Johanky nesmyslné počínání, řka ke svým synům: "Kdybych věděl, že se dá vaše sestra na vojnu, chtěl bych raději, abyste ji utopili - a kdybyste tak neučinili - učinil bych to já sám!"

Sedmnáctiletá Johanka byla postavy vysoké, mohutné a plně tělesně vyvinutá, v jejíž krásné tváři, zářící zápalením svatého nadšení duchaplné oko a důmyslná výmluvnost ze srdce vroucím citem naplněného - to vše jí dodávalo okouzujícího půvabu, jímž získávala kdekoho z lidu, jenž počal v ni věřiti a v ní viděti Bohem poslanou spasitelku vlasti. Po opětovém vypálení a vydrancování jejího rodiště nepřátelským vojskem v červenci r. 1428 a když ke konci téhož roku *Orleans*, hlavní obrana jižní Francie obklíčen jest vojskem anglickým, uslyšela opět Johanka hlas archanděla Michaela, že jest svrchovaný čas, aby přistoupila k vykonávání své úlohy.

Na počátku r. 1429 opustila Johanka otcovský dům, aby jej nikdy více nespátřila! Odebrala se do nejbližšího města *Vaucouleursu*, obsazeného královskou posádkou pod velením rytíře *Beaudricourta*, kdež pro své poslání získala mnoho přívrženců z obyvatelstva, ale i některé vojenské osoby, hlavně dva mladé

rytíře, *Bertranda de Poulengy* a *Jana de Novelompont* a královského posla *Coleta de Vienne*, kteří se odhodlali provázeti Johanku ke dvoru krále Karla v *Chinonu*, aby jemu zvěstovala poselství své a úkoly k osvobození jeho i vlasti od nepřátel.

Když prohlásila, že chce cestovati v obleku mužském, složili se měšťané *Vaucouleurští* na tento oblek pro Johanku, jakož i k zakoupení koně a potřebné výstroje, kopí, meče a dýky. Dne 23. února 1429 vydala se v čele 7 ozbrojených jezdců na cestu velice nebezpečnou, neb všechna místa až k *Chinonu* byla obsazena nepřáteli - ale Bůh chránil výpravu Johančinu, která byla neustále "hlasy neviditelných bytostí a ochránců" vedena a díky pokynům a výstrahám přes sterá nebezpečí a nesmírné překážky podařilo se Jo-

hance šťastně svou výpravu za 14 dní přivést ke dvoru královskému!

Králévič Karel (nar. r. 1403), dotud nekorunovaný následník legitimních králů francouzských, nacházel se následkem nepříznivých událostí válečných v takové situaci, že již pomýšlel na to, opustit svou vlast a hledati útočiště v cizině. Vedl lehkomyšlný, zhejřilý život a jsa povahy velice nerozhodné a nesamostatné, byl loutkou v rukou svých nesvědomitých a zrádných rádců, kteří sobě z francouzského národa učinili dojnou krávu, a by své sobecké choutky dovršili, již již se radili, za jakou cenu by prodali Karlovu korunu, mezitím, co on se svým dvorem hýřil.

Zejména to byl první ministr hrabě *de La Trimouille*, který vlastně řídil politiku francouzskou, ale je muž úcta ke svému králi a starost o blaho vlasti a národa byly věci ved-

lejší - za to se staral o svůj vlastní prospěch tak důkladně, že ač byl ministrem nejchudšího krále, byl uznáván za nejbohatšího francouzského šlechtice své doby. O jeho bídném charakteru svědčí to, že byl v tajném spojení s Angličany, proti nimž posílal do boje cizí najaté žoldáky, kteří proto, že svůj žold zřídka dostávali, více drancovali a plenili říši, nežli aby ji byli hájili svou zbraní proti nepříteli. Pan ministr jevil svou činnost tak zjevně, že jeho rozsáhlé statky při řece *Loire* ležící, nebyly Angličany považovány za území nepřátelské a také se hojně ze statků těch dodávalo potřebných potravin do ležení nepřátelského. A tento zrádný ministr držel energicky a bezohledně ve své moci slabocha králéviče, dopřává mu za to hodně příležitostí k zhejřilostem. Věrným přívržencem a oddaným pomocníkem ministrovým byl kancléř francouzské říše, arcibiskup *Remetský Reginald de Chartres*.

Za těchto okolností a do takového prostředí přišla Johanka v březnu r. 1429 do *Chinonu*, aby ač prostá dívka, přinášela svému králi v obět' vroucí city nejčistšího vlastenectví, v jehož zápalu mluvila o obnovení staré slávy a moci královské! Byla ubytována v malé světničce zámku ve věži *Coudray*, jejíž zbytky dosud jsou k vidění mezi zříceninami hradu *Chinonského*. Zhejřilý králévič neuměl však oceniti vlasteneckého citu šlechtetné Johanky a tím méně tomu věřil pan ministr s ostatními rádci *Karlovými*, že selské děvče by se mohlo státi spasitelkyní říše, kterou ani jeden nechtěl spasiti - a tak vymyšlena prostá komedie za tím účelem, aby Johanka sama směšnou se stala před celým dvorem - aby vzaly konec její plány!

Řeklo se Johance, že bude slavně představena králéviči - a tak dne 10. března večer byla královským hofmistrem, hrabětem *Vendomeským* uvedena do velké síně hradní, osvětlené pochodněmi, v níž shromážděno bylo tři sta rytířů a ozbrojenců, uprostřed nichž skrýval se králévič

Karel za několika mladými šlechtici, skvostně oděnými, aby Johanka nemohla uhodnouti, který z nich je králevičem, aby její rozpaky posloužily jí k posměchu a dvořaninům k zábavě - ale Bůh a vznešené "bytosť z neviditelna" zhatily plány zlotřilců a k nesmírnému ustrnutí všech, Johanka, jsouc duševně vedena, aniž králeviče znala, pevným krokem, bez váhání ihned kráčela ke skupině rytířů, za nimiž se králevič skrýval a nedbajíc těchto - přímo k němu přistoupila a důstojnými slovy neohroženě jej oslovila: "Milostivý králeviči! Jmenuji se Johanna a jsem vyslána Bohem, abych vám zvěštovala, že budete pomazán a korunován v městě Remeši a že jste pravým králem Francie!"

Nato s ní králevič polohlasně rozmlouval, ale Johanka zúmyslně, aby co chtěla nejen králeviči řekla, ale celému národu francouzskému povýšeným hlasem zvolala: "Milostivý králeviči! Přináším vám zvěst od Boha, že vy jste pravým dědicem francouzské koruny a skutečným synem krále!" - kteráž slova učinila nesmírný dojem nejen na Karla, ale i na celé shromáždění, neb on i všichni ostatní věřili tomu, že není on legitimním synem královým, an jej sama vlastní jeho matka ve své zášti a zlomyslnosti slavnou listinou prohlásila za pancharta - - - zdaž tu všem přítomným nemělo zatanouti na mysli známé už proroctví "Žena uvede Francii na kraj propasti - ale pan na ní spasí!" - když nyní Johanka slavným výrokem vracela králeviči pocitovou pověst a jeho plné právo dědičné?

A tak dobyla Johanka velkého vítězství, neb z téže síně, ve které se měla stát obětí lehkomyšlných žertů, vycházela co oslavovaná rekyně, ve kterou uvěřil králevič a téměř všichni z jeho panstva. Nebylo již pochybnosti, že je povolána k velikým úkolům - ale zrádný La Trimouille, vida, že by Johanku tak snadno odstraniti nemohl, počal kouti pikle proti ní pod rouškou svých pokryteckých slov: "Dívka se sice nezdá býti dobrodružnou poběhlicí, avšak kdož ví, zdali ona skutečně způsobila jest k tak vznešeným úkolům, osvobodit vlast a uvést dědičného krále k slavné korunovaci do Remeše? Kdož ví,

zdali tato podivná dívka, ač praví, že ji posílá Bůh - není nástrojem mocností pekelných a vyslankyní samotného ďábla, který takto ošemetně připravuje zkázu francouzské říši a věčnou potupu jejímu královskému rodu? Proto tato dívka, která chce být osvoboditelkou vlasti, musí se podrobiti přísným a svědomitým zkouškám, aby se dokázala celému světu její způsobilost k velikému dílu!". Při tom sobě pan ministr dělal naději, nežli zkoušky budou skončeny, že již Orleans padne do rukou Angličanů a pak se nevítaná spasitelka krátce pošle domů!

Zatím co Johanka dlela u dvora Karlova, co host a vyčkávala jeho rozhodnutí, krátila sobě chvíli rytířským cvičením na nádvoří
h r a d n í m ,
kde se na-
u č i l a
n e -

j e n
výbor-
ně jezdit
na koni, ale i
výborně vlád-
nouti zbraněmi, ja-
ko málokterý rytíř - ale
také každého dne trávil
delší dobu v hradní kapli, po-
hroužena jsouc v nábožné roz-
jímání a poslouchání "tajemných
hlasů z neviditelna"!

Konečně došlo k přísné zkoušce náboženské víry Johančiny zkušební komisí, sestávající ze třech biskupů, několika kanovníků a mnoha učených doktorů teologie, ve které se Johanka dobře osvědčila, o čemž podána komisí příznivá správa králeviči - ale z podnětu hraběte de La Trimouille - aby prý byla zajištěna úplná platnost - musela se Johanka odebrati třídní cestou k další zkoušce na bohoslovecké universitní fakultě v městě *Poitiers*, kde opět výborně obstála, díky vznešeným "pomocníkům svým z neviditelna", kteří

jí vnukali a napovídali tak bystré a duchaplné odpovědi, že páni theologové nevycházeli z údivu, při čemž dokázala, že není nějakou pobožnostkářkou neb poníženou nohsledkou kněžstva, ale přesvědčenou ve víře v Jediného Boha a Jeho tajemnou Tvůrčí moc; tak prohlásila na př.: "Já nejsem učená podle vašich způsobů - nýbrž v "knihách neviditelna", které Bůh otvírá věřícím a v nichž jest více obsaženo nežli ve všech knihách vašich!"

Učená universita Poitierská podala králeviči zprávu, že Johanna D'Arc nadchnuta jest Duchem Božím a že se může král jen dobrých věcí nadíti od ní, že může na její pomoc spolehnout a že nutně se radí k tomu, aby jí bylo svěřeno vojsko k osvobození Orleansu. Biskup Chartreský, co zpovědník králův, prohlásil slavně, že jest Johanka poslána Bohem - a více doktorů bohosloví opakovali všude, že i oni totéž věří tak dobře, jako pan biskup.

Tak byla konečně Johanka uznána i králevičem přijata za spojence v boji proti Angličanům. Vrátila se do Chinonu, ale tam ji čekala nová zkouška. Podle všeobecného náhledu jen čistá panna mohla býti nástrojem Božím, nad nímž ďábel nemohl míti moci a tak sicilská královna Jolanda s několika dámami z vysokého rodu provedli zkoušku, při níž zjistily čisté panenství Johanky a když toto oznámily králeviči, dal on ihned rozkaz, aby se připravilo oddělení vojska se zásobami potravin, které pod vedením mladé vůdkyně mělo spěti k osvobození města Orleansu, obléhaného již po šest měsíců vybraným vojskem nepřátelským, pod vedením nejlepších anglických vojevůdců.

Králevič věnoval Johance skvostný rytířský oděv a vévoda *Alenconský* pěkného turnajského koně a tak začátkem dubna 1429 dala se Johanka na pochod - ale musela táborem se položit v městě *Toursu*, nežli podle rozkazu králevičova bude sebrána další posila vévodou *Alenconským* a vojevůdcem *Ambrožem de Loré* v městě *Blois*. Zatím dala Johanka zhotoviti dva prapory válečné; jeden velký pro vojsko s archanděli *Michaelem* a *Gabrielem*, vztyčujícími k nebi lilii, znak králů francouzských na jedné straně a s dvěma an-

děli držícími erb královský na straně druhé. Pro sebe dala zhotovit menší prapor, s obrazem "Zvěstování Panny Marie", které anděl podává lilii, znak krále francouzského. Z kaple kláštera sv. Kateřiny ve *Fierbois* obdržela Johanka památný meč s pěti vyrytými kříži na čepeli, o němž později se vyprávěly zázračné legendy.

Mezitím nastal úplný převrat v smýšlení rodičů Johančiných s poznáním, že jejich statečná, zbožná dcera jedná vnuknutím Božím a že by od nich bylo bezbožným ještě se protiviti tomu, co nevyzpytatelná vůle Boží sama určuje. Dovolili i svým dvěma synům, Janu a Petru, aby se vydali na cestu za sestrou a stáli jí po boku k její ochraně a tak když se šťastně oba ocitli v ležení Tourském, byla Johanka jejich příchodem radostně překvapena. Byli ihned slušnými zbraněmi a koňmi opatřeni, aby rozmnožili počet strážců a komonstva Johanky, jež tvořili, kromě králem ustanoveného rytíře *Jana d'Aulona* za hofmistra vojevůdkyně ještě někteří rytíři a jinouši šlechticů, dvě pázata a mnich *Pasquerel*, co polní kaplan.

Dne 24. dubna časně z rána vyrazila Johanka s celým svým táborem a k večeru již dorazila do Blois, kde byla obyvatelstvem a shromážděným vojskem s velikým nadšením přijata; považovali pannu za nadzemskou bytost, za anděla nebeského, Bohem vyslaného, který povede vojsko k jistému vítězství - neb její sličná tvář v rytířském brnění upomínala zřejmě na podobu archanděla Michaela!

Shromážděné pluky v městě Blois sestávaly vesměs z najatých žoldnéřů bohaprázdných, nevázaných a zpustlých, kteří za nejvyšší cíl svého života považovali jídlo, pití, karban a nevěstky. Jejich vůdcové nebyli lepší, ba mnozí je předčili a mezi takový lid přišla šlechtetná Johanka, aby jim byla vůdkyní ve svatém boji za osvobození vlasti a za slávu svého krále - ale s pomocí Boží této prosté dívce opravdu se podařilo přetvořit zdivočilé žoldnéře v bojovníky Boží a v nadšené pluky obhájců vlasti!

Avšak zrádný ministr Trimouille stále usiloval o to, zbavit se nepřijemného spojení Johanky a k tomuto účelu stanoveny, aby se dříve vyzkoušely schopnosti a štěstí vůdkyně, než se jí svěří vedení celé armády a do-

pravy zásob a proto Johanka 27. dubna 1429 opustila město jen se svým komonstvem a s malým oddělením vojska a částí zásob potravin, vydávajíc se hrozícímu nebezpečí, že bude zajata Angličany - a teprve když přece jen šťastně vyvázla, mělo se jí velení svěřiti!

Avšak Johance díky jejím "neviditelným rádcům a ochráncům", podařilo se šťastně nejen vojsko své k obléhanému městu přivést, ale i žádoucí zásoby potravin do vyhladovělého města dopravit. S Johankou do města vešlo jen její válečné komonstvo; ostatní vojsko i s vůdci, maršálem

De Rais a panem *De Loré* vrátilo se zpět do Blois. V úplném odění rytířském s přilbou na hlavě a se svým praporem v ruce, na bílém koni vjela Johanka po boku majíc hraběte

běte Dunoise, jenž byl nevlastním synem vévody Orleanského a byl hlavním vůdcem obhájců města. Ač byl pozdní večer, byly ulice naplněny jásajícím lidem a celou posádkou, kteří všichni byly přesvědčeni, že příchodem toužebně očekávané panny, nastane brzy konec všem útrapám dlouhého obležení!

Zde se konečně Johanka nacházela v pravém svém živlu, majíc okolo sebe místo zhejřilých dvořeninů a zrádných rádců královských, poctivý lid městský, jenž k ní srdcem pevně přilnul. Také již prvními slovy si získala úplnou důvěru vrchního vůdce, který se klaněl "Vyššímu duchu", jenž k němu ústy panny mluvil a tak se stal i hrabě Dunois od té chvíle jejím věrným stoupencem a oddaným vykonavatelem její vůle. Ujednali spolu, že proti Angličanům nepodniknou roz-

hodný boj dříve, dokud nepřitáhne veškeré vojsko z Blois. Když však toto nepřicházelo druhého ani třetího dne - vyslala Johanka hraběte Dunoisa do Blois, aby okamžitě s sebou přivedl vojsko, určené přece ku pomoci Orleansu a které vlastně měla s sebou přivést sama! Aby zatím nezůstala nečinnou, vykonala důkladnou prohlídku hradeb města i obhlídku nepřátelských opevnění, při čemž jednou s bašty proti srubu Angličanů na druhém břehu Loiry, voláním docílila toho, že objevil se u okna srubu přední vůdce Glasdale, jehož Johanka vyzvala ve jméno Boha, aby se vzdal obléhání Orleansu a ihned od jeho hradeb odešel s vojskem svým, slibujíc jemu, že posádka města nebude překážek činit jich odchodu. Jak se dalo očekávat, Glasdale, jemuž toto vyzvání zdálo se jistě pošetilým, odpověděl panně urážlivým posměchem a sprostými nadávkami, že ji radí, aby nechala řemesla vojenského, k němuž sám d'ábel ji svedl a aby šla domů pást krávy - neboť jak ji dostane do své moci, že ji dá co zlou čarodějkou na hranici upáliti! V spravedlivém hněvu zvolala panna na zpupného Angličana, že v hrdlo lže, jmenuje-li ji zlou čarodějkou a že jemu v brzku dokáže, kdo má z nich obou právo na své straně a pomoc spravedlivého Boha!

Johanka toužebně očekávala příchod vojska z Blois, ale teprve 3. května večer obdržela poselství od hraběte Dunoisa, že vojsko dorazí k městu časně z rána 4. května! Hned po půlnoci vyrazila v čele 500 ozbrojenců s 5 vůdci z města a jela vstříc cestou Bloisskou podle opevnění Angličanů vstříc vojenské posile - avšak hraběti Dunoisovi podařilo se přivést jen třetinu celé armády a jen část zásob potravin, následkem piklů stvůr zrádného ministra La Trimouilla, hlavně přítomného těž jeho důvěrníka arcibiskupa Remešského, Reginalda de Chartres, který podněcoval vůdce vojenské, aby odepřeli bojovati pod praporem panny!

Však i takto byla Johanka uspokojena a ubezpečovala přicházející vojsko, že je bez nejmenší nehody dovede do obleženého města a když opravdu bez nejmenší ztráty se do města dostali, aniž by na ně Angličané z opevnění svých útoků podnikli, vzrostla nesmírně důvěra vojska v slova Johan-

čina a posádka Bloisská třeba na tolik zmenšená, byla obyvatelstvem Orleansu s jásotem uvítána co posvátný sbor osvoboditelů města!

Nyní však již Johanka nemařila času a ještě téhož dne zahájila útok na opevnění Angličanů. Po čtyři dny neustále byla v čele svých bojovníků nejen co obezřelý vůdce, ale i jako chrabrý voják, dodávajíc všem odvahy, neohrožeností a statečností svou a dobývala vítězství za vítězství! V spanilé tváři hrdinské dívky, ozářené kouzlem pevné její důvěry, viděli přátelé její divotvornou moc Boží - což však nepřátelé připisovali moci ďábelské!

Boje dosáhly vrcholu 7. května, kdy Francouzové při dobývání zvláště mocných opevnění Angličanů, byli za značných ztrát odrazeni a počali pozbývatí naděje na konečné vítězství a když i odvážná Johanka zraněna byla šípem na rameni a v nastalém zděšení všude již se ustupovalo, měli vůdcové v úmyslu aspoň toho dne od dalších útoků ustati, ale hrdinná panna naléhala, aby toho nečinili, ujist'ujíc je, že před západem slunce budou opevnění jejich - aby zatím jen byl dopřán odpočinek unavenému vojsku a ona sama, že opět jej povede k poslednímu útoku! Co zbývalo potravy a vína, rozkázala rozdělit vojínům a nedbajíc svého bolestného zranění, procházela oddíly a dodávala všem důvěry svými slovy, plnými jistoty a roznítila mysl jich k nové udatnosti, takže když k večeru vedla vojsko k novému útoku, dobyla všech opevnění Angličanů na levém břehu za velikých jejich ztrát a jichž mnoho padlo do zajetí i s bohatou kořistí. S nesmírným jásotem lidu byla uvítána Johanka s vojskem, vítězně se vracející do města, kde se ihned zúčastnila v úplném odění slavných služeb Božích a zůstala pak po celou noc vzhůru s obyvatelstvem při ošetřování raněných a pohřbívání padlých.

Na levém břehu řeky nebylo více nepřítelů. Zůstala jen opevnění a sruby na pravém břehu, proti nimž v neděli 8. května časné z rána vytáhla po-

sádka města s Johankou v čele. Celá armáda anglická byla již sešikována před svými opevněními, jakoby k polnímu boji - ale nežli se francouzské vojsko postavilo v šik, dali se Angličané na rychlý odchod a táhli k Paříži, zanechavše mnoho děl v opevněních, jež pak odvezeny do města. Jednotlivé houfy Orleanských napadly ještě zadní voje prchajících nepřátel a dobyly hojné kořisti.

Orleans byl vysvobozen působením a pomocí Johanky, která u slavném průvodu přímo se odebrala do hlavního chrámu, kde před oltářem vroucně děkovala Bohu za vítězství, jehož nástrojem ve své nekonečné Milosti jí učiniti ráčil. Od té doby jmenována byla Johanka všeobecně pannou Orleanskou a podnes město Orleans každého roku v den 8. května slavným průvodem oslavuje památku

vjezdu panny do osvobozeného města po dobytém vítězství!

Johanka splnila slavný slib daný kralevičovi, že osvobodí Orleans, ale zvěstovala jemu dále, že jej povede do staroslavné Remeše ke korunovaci jeho a podle rozkazu Božího, že osvobodí celou vlast od nepřítelů. Proto dbala s úzkostlivým spěchem, aby její úloha byla konána bez odkladu, neboť tajemné hlasy jí zvěstovaly brzký konec pozemské činnosti a ona stále pobízela váhajících, aby spěchali s osvobozením vlasti, an ona nebude dlouho mezi nimi a jednou zcela určitě se vyjádřila, že bude upálena na hranici - a proto spěchala se svými úkoly!

K veliké lítosti obyvatelstva Orleansu vydala se na cestu hned druhý den 9. května se svým komonstvem a částí Bloisské armády, kterou přivedl vůdce Dunois a spěchala do města Toursu, v němž dlel nyní král Karel

se svým dvorem. Na celé cestě byla Johanka obyvatelstvem měst a vesniček uctívána co osvoboditelka národa francouzského. Ženy před ní klečíc, vyzdvihovaly dítě svých, by jim žehnala a lid se kolem ní tlačil, aby ji ruce políbil neb aspoň roucha jejího se dotekl. V osobě Johanky projevil se výraz vlasteneckých citů celého národa, který v ni věřil a za ní stál - avšak na dvoře královském nechápali a nestáli o nějaké city vlastenecké - tam byly zájmy nejvýše sobecké; pod vlivem zrádného ministra La Trimouilla a jeho stvůr, zůstal celý dvůr chladný při všeobecném nadšení národa nad slavnými činy hrdinné dívky a slaboch kralevič odmítl prosby Johankiny, aby se dal vésti do Remeše ke korunovaci, an strana zrádného ministra stála na svém, že nejdříve musí býti osvobozena celá vlast od nepřátel a pak teprve, až bude král skutečně pánem ve svém království, že se může pomýšlet na jeho slavnou korunovaci.

Johanka naproti tomu trvala pevně na tom, za souhlasu vojenských vůdců, že se musí kralevič bezodkladně vydati na cestu do Remeše, aby korunovaci se stal legitimním králem francouzské říše, čímž pak klesne moc nepřátel jeho a tím spíše pak se bude dařiti osvobození celé vlasti! Vyjednávalo se po několik dní - ale marně; zvítězily pikle zrádců a tak nezbylo Johance, nežli aby novými vítězstvími nad Angličany zlomila odpor ministra a dvořanů a aby přinutila krále k tomu, aby se stal zákonitým králem své říše!

V prvních dnech červnových r. 1429 vytáhla tedy znovu do pole proti Angličanům v čele 8.000 ozbrojenců se svými osvědčenými vůdci. Několik pevných měst nad řekou Loire bylo ještě v rukou Angličanů, jichž dobyti bylo účelem válečné výpravy. Johanka dorazila nejprve k městu *Jargeau*, jehož velitelem byl anglický hrabě *Suffolk*. Po odražení dvou útoků, chápe se panna svého praporce a vede zástupy k novému útoku. Angličané ji poznali a jich střelba soustředěna jest výhradně na ni, ale statečná dívka dochází nezraněna až k samým

hradbám - tu velký kámen, vržený s výše hradeb, zasáhl přílbu Johanky a ona klesá, sražená k zemi za velikého jásootu Angličanů, ale k jich ustrnutí vyskočí domněle mrtvá se země a volá silným hlasem: "Vzhůru na Angličany! Jsou naši - Bůh je zatratil!" Nadšenému útoku Francouzů neodolali Angličané; 400 jich padlo a ostatní zajati i s vůdcem svým!

Takřka v letu dobyta další francouzská města. *Meung* 13. června a *Beaugency* 17. června a hned na to 18. června úplně poraženi Angličané v polní bitvě u *Patay*, takže velké zděšení ovládlo Angličany před vítěznou pannou. Hrabě *Bedford*, anglický místodržitel ve Francii v dopise svému králi Jindřichu V. nařiká, že "vojsko anglické poraženo jest ranou, která naň padla jako s nebe a zachváce- no jest strachem vyslankyně samého d'ábla, kterou jest *La Pucelle* ("Pan- na"), která užívá k boji bezbožných kouzel a čarování!" Tak se stala panna posvátnou věšt- kyní vítězství národu francouzskému - ale v opak předmětem hrůzy a strachu pro vojsko anglické!

Nastala ohromná změna v poměru válčicích stran. Národ francouzský ze svého ujař- mení se zdvihl mocně k statečnému odporu zá- sluhou vůdkyně Johanky, kterou ne- jen lid a vojsko, ale i všichni její vo- jevodci již považovali za bytost nad- zemskou a zázračnou pro její neoby- čejné schopnosti vojenské. Avšak hrdí Angličané, kteří se již bezpečně po- važovali za pány Francie, s hrůzou po- zorovali, že budou nuceni k vlastní své záchraně opustit jimi uchvácenou ří- ši, vidouce, kterak i najmutý lid vo- jenský opouští jejich prapory a při- dává se k vítěznému vojsku francouz- skému, vedenému hrdinskou pannou, jejíž armáda tím vzrostla na 18 tisíc mužů.

Jen 8 dní trvala její válečná vý- prava k dobytí tří pevných měst a k porážce Angličanů v polní bitvě. Av- šak ani po těchto slavných vítězstvích nemohla Johanka pohnouti krále, aby se dal na cestu do Remeše k svému korunování, čemuž stále překážela dvorní strana s ministrem La Tri-

mouillem a tak po marném vyjedná- vání nastoupila Johanka o své újmě novou výpravu, by dobytím dalších měst otevřela králi cestu do Remeše. Vytrhla do pole 28. června - ale král byl nucen následovati ji již 30. červ- na, jsa takřka stržen neodolatelným proudem za novým vítězstvím spě- chajícího vojska. Dvorní strana byla přemožena mocným nátlakem strany vojenské. Národní program Johanky slavně zvítězil nad zrádnou politikou vládnoucího ministra, který byl mo- rálně přinucen sám se zúčastniti vítě- zoslavného tažení do Remeše.

Na této cestě musela Johanka do- býti opevněná města, jež byla v ru- kou Angličanů neb jich spojence vé- vody Burgundského. Město *Auxerre* vykoupilo se dávkou peněží a potra- vinami pro vojsko; města *Saint Flo- rentin* a *Brinon l'Archevêque* uznala svrchovanost francouzského krále.

Město *Troyes* bylo již od 4. června ob- léháno po čtyři dni bez naděje, takže vojenská porada, řízena samým krá- lem, hlasovala již, aby se upustilo od obléhání města a aby se táhlo dále - ale Johanka prohlásila, že ať po dob- rém neb po zlém, vydobude králi při- chod do města, jak jí vnukaly nevidi- telné hlasy. Důvěrou ve vítězství se strany jejích přátel a potutelnou nadějí odpůrců, že tentokrát nebude Johance možno splnit svého slibu, čímž ztratí důvěru krále i vojska, stalo se panně po vůli, kteráž ještě toho dne - 8. čer- vence, rozkázala připravit vše k útoku na ráno druhého dne!

Ráno 9. července také již bylo voj- sko rozestaveno, vyčkávajíc jen roz- kazu Johanky k útoku, když se pojed- nou brána města otevřela a biskup Troyesský se svým kněžstvem vyšel v průvodu, aby vyjednával s králem o vzdání se města. Úmluva uzavřena a

slavný vjazd králův následoval. Voj- skem zbožňovaná Johanka, neoblom- nou důvěrou v Boha a v pomoc "nevi- ditelná", opět zvítězila nad zrádným La Trimouillem, v němž již zcela jistě poznávala svého úhlavního nepřítele, který ve své zjevné zradě neustane až nenáviděnou soupeřku ke zkáze při- vede!

Již již se přibližovala armáda fran- couzská ke korunovačnímu městu Re- meši, jehož arcibiskupové měli vý- hradní právo korunování králů fran- couzských. Posádka Burgundská do- brovolně opustila město a deputace měšťanů vyšla naproti králi až do zámku arcibiskupa Chartresského a kanceláře královského (5 hodin cesty od města), aby krále o milost a odpuš- tění prosila pro nevěrnost přijetím bur- gundské posádky, což jim král listi- nou a svou pečeti prominul a ještě téhož dne 16. června slavně do Reme- še vjel s Johankou po pravé straně v plném odění, mající svůj pra- porec v ruce.

Hned druhého dne, 17. července vykonána slavnost pomazání a korunovace; po celý čas obřadů seděla Jo- hanka u oltáře naproti králi, pohřížena ve vroucí modlitbě. Po ukončení obřadů po- klekla před králem a povýšeným hlasem

pravila: "Milostivý králi a pane můj! Vykonána jest vůle Boží! Bůh tomu chtěl, bych vás dovedla do Remeše k slavné korunovaci, aby se tím ukáza- lo, že jste pravým králem této země a že království francouzské jest vaším dědictvím podle práva a Boží vůle!" Velikou radostí byla naplněna, když uviděla přítomného svého starého ot- ce s oběma svými bratry v oděvu rytíř- ském, který připutoval též do Reme- še, aby byl svědkem slávy své dcery, aby jí sám řekl, že jí odpouští a že více nepochybuje o jejím vznešeném poslání. Ztrávili pospolu po všechny dny až 21. července opustila s králem Remeš a starý D'Ark vydal se na ces- tu k domovu, bohatě obdarován měš- ťany, rozloučiv se s milovanou dce- rou, aby již nikdy ji nespátřil.

Staňa J. Bělohradský
Dokončení v budoucím čísle

PANNA ORLEÁNSKÁ. ŽIVOT A SMRT JOHANKY Z ARKU

(Dokončení zo Sophie 6)

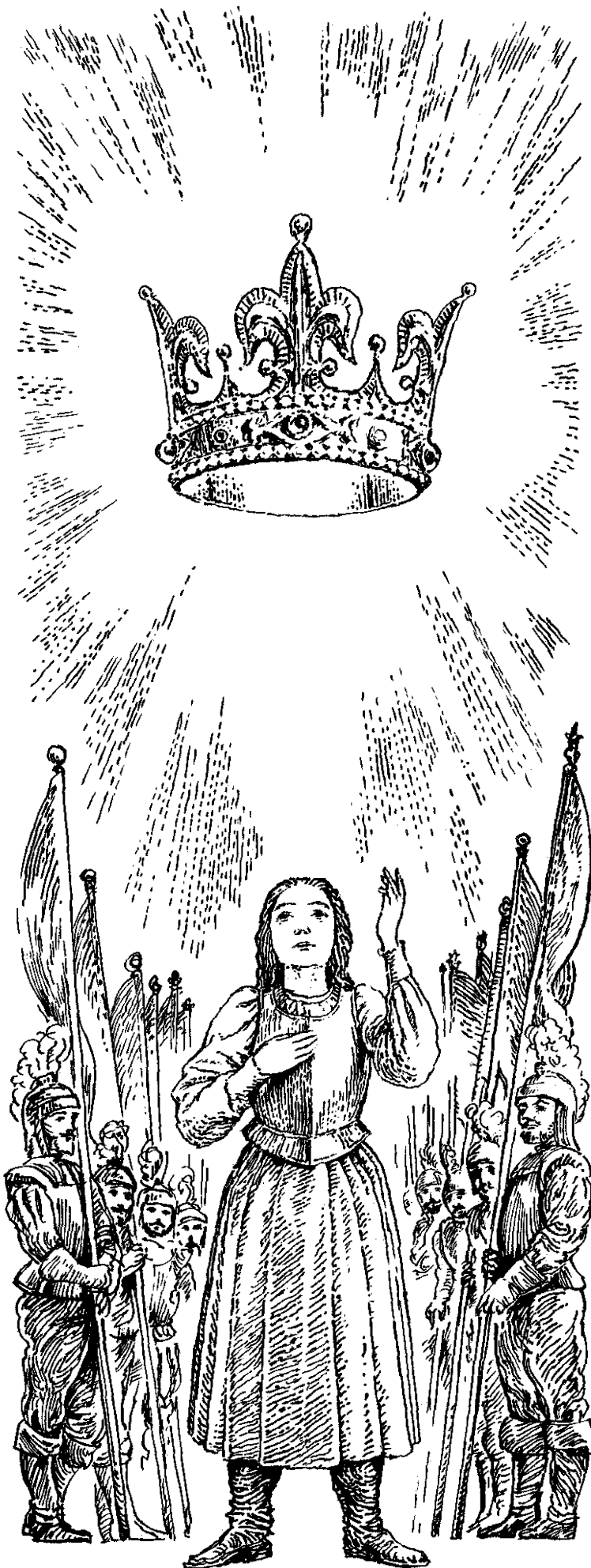

Johanka šťastne vyplnila již dvě části svého úkolu: osvobodila Orleans a dovedla krále do Remeše ke korunovaci a tak jí zbývala ještě třetí část úkolu - úplné osvobození vlasti od jejích nepřátel. Stála nyní na vrcholu své slávy; celý národ francouzský velebil ji co Bohem poslanou osvoboditelku a vojsko

ji zbožňovalo co vůdkyni k jistému vítězství - avšak přes to obává se vítězná vůdkyně zradu, na níž byla upozorněna "tajemnými hlasy z neviditelna". Tato zrada, jež má zřídlo v samém dvoře královském, znemožňuje vykonati Johance poslední část jejího úkolu. Zaručovala, že i hlavní město Paříž podrobí poslušnosti k svému králi a proto chtěla hned od Remeše táhnouti s vojskem na Paříž - ale zrádný ministr La Trimouille vyhledává jen vlastního prospěchu ke škodě krále a k záhubě říše francouzské a jsa stále ve spojení s Angličany a jich pomahačem, vévodou Burgundským pod rouškou diplomacie, zcela bezpečně tak páchal hanebnou zradu - stále zdržoval brannou akci Johanky, aby tak zatím nepřátelé mohli posil nabrati a Paříž dobře opevniti. Vévoda Burgundský na oko slíbil, že do 14 dnů vydá králi Karlu Paříž bez boje a tak, an již není vojska zapotřebí, rozpustil jej král z návodu svého zrádného ministra!

Johanka čekala se svými vůdci - ale když lhůta vypršela a o vydání Paříže nebylo řeči, vytáhla v čele 12-tisíc mužů k Paříži navzdor odporu ministra a bez svolení krále a již 8. září v den Narození Panny Marie, vedla vojsko k útoku na Paříž se strany od města Saint Denis, které nejdříve dobyla. Při osobní přehlídce příkopů kol Paříže byla raněna šípem, který jí projel stehnem a proti své vůli, ač chtěla svou přítomností vojsko povzbuzovati v útoku, byla zbrotena jsouc krví, mocí odnesena až do Saint Denis na rozkaz pana Caucourta, který byl přívržencem ministra La Trimouilla. Vojsko vedené vévodou Alenconským chce plniti rozkazy Johančiny stůj co stůj dobyti Paříže a staví k tomuto účelu most přes řeku Sequanu u Saint Denis - ale z rozkazu královského, návodem jeho ministra musí se most zbořiti a dalším rozkazem 13. září rozpuštěna celá armáda.

Sobecká, velezrádná politika La Trimouilla zvítězila nad vlasteneckou politikou Johančinou a to z rozkazu krále! Hluboký žal nad zmařeným úkolem, naplnil duši šlechetné dívky, jež opouštěla bojiště, poražena ne vítězným nepřítelem, ale podlostí svého

krále, pro něhož nadšeně bojovala! Před svým odjezdem kázala své odění rytířské i se zbrojí pověsiti v kostele Saint Denisském.

Král uzavřel příměří s vévodou burgundským ale Angličané nedbajíce toho, napadli rychle a dobyli města, která se dříve sama přihlásila k svému dědičnému králi a krutě ztrestali jich obyvatelstvo za konanou vlasteneckou povinnost. Dobyli znovu i města Saint Denis, kde se vítězoslavně zmocnili odění a zbroje Johanky. Rekyně zavržena králem a zrazena jeho ministrem, zůstala nadále zbožňovanou osvoboditelkou vlasti, jejíž nižší kněžstvo s lidem vznášelo v kostelích modlitby za hrdinskou dívku, jejíž slavná pověst šla až za hranice a naplňovala celou Evropu nelíčeným obdivem - ale vysoké kněžstvo, sleduje politiku dvorní, nechovalo žádných sympatií pro osvoboditelku, kterou Bůh poslal vlasti bez svolení jejích biskupů!

Ač Johanka dobře znala pletichy ministra La Trimouilla, a že jen on jest strůjcem překážek a obtíží v jejích úkolech, měla však vzdor tomu stále dosti odvahy podstoupiti boj proti zrádné politice, směřující k záhubě Francie a tak se začátkem října 1429 opět objevila na dvoře královském a poukazujíc na potměšilé Angličany, jak neustále v nepřátelství pokračují, dostala od krále pro svou osobu nové povolení k válečnému tažení do krajin, jichž se příměří netýkalo - ale vojsko nedostala a tak jen s malou armádou, dobrovolně se k ní přihlášených ozbrojenců, vytáhla koncem října do pole a již v prvních dnech listopadu, dobyla města Saint Pierre a několik městeček okolních a dalších vítězství použila ihned k tomu, že vyzvala své vojsko k okamžitému tažení na Paříž - ale tomu se vzepěli někteří vůdcové, jež Johance přidělil ministr La Trimouille, an prý ještě není příhodný čas a že jest nutno dříve ještě obléhati město La Charité nad Loirou! Vzdor tomu, že Johanka tušila zlý osud a že i "hlasy z neviditelna" jí od toho zrazovali, svolila k smluvenému návrhu vůdců podle piklů La Trimouilla a vydala se k obléhání města La Charité, kde bylo vše již připraveno k tomu, aby po marném obléhání získal město sám ministr a aby zničena byla důvěra v Johanku jak u krále, tak i u vojska. Postaral se, aby se nedostávalo

potravin a válečných potřeb a když po měsíc trvajícím marném obléhání hladové a znavené vojsko počalo již reptati, ke konci prosince podle úmluvy zrádců nočním náhlým výpadem nepřátel bylo rozeznáno se ztrátou všech děl. Na to již 11. ledna 1430 velitel nepřátelské posádky, podplacen ministrem La Trimouillem, sám bez boje odevzdal králi Karlu město La Charité.

Johanka se odebrala ke královskému dvoru, toho času v městě Mehun, kde ji král z návodu ministra chtěl udělat dvorní dámou a za tím účelem jí i její rodině udělil šlechtické jméno "Du Lys" - ale Johanka nikterak netoužila býti přítelkyní lehkomyšlného krále a nadále používala mužského oděvu, aniž kdy používala uděleného jména a znaku šlechtického a nadále užívala svého slavného jména "Johanna Panna". Také se ještě stále nevzdávala naděje, že jejímu vlasteneckému citění podaří se zvítězit nad zrádnou

politikou La Trimouilla.

Johanka doufala strhnouti krále do válečného proudu pomocí samovolného pozvednutí národa. Za tím účelem 19. ledna 1430 navštívila vděčné jí město Orleans, kde byla s velikou slávou a nádherou uvítána. Odtud rozeslala posly ostatním městům s vyzváním, aby pokračovali ve svatém boji proti uchvatitelům vlasti. Ke konci února vrátila se opět ke královskému dvoru, který byl právě hostem ministra La Trimouilla na jeho hradě Sully nad Loirou, aby krále pohnula k obnovení boje proti Angličanům, což však král naprosto odmítl - byl však ochoten podle ďábelského plánu La Trimouilla učinit vlasteneckou rekyni svou nevěstkou! Mezi zhejralým králem a cnotnou pannou přihodilo se na hradě cosi s čímž se král nikdy nechtěl a co šlechtěná Johanka na svého krále nikdy neprozradila - ale aby uchránila svoji čest, opustila tajně hrad Sully 28. března s malou svou

družinou, aniž se s králem rozloučila. Opustila dvůr královský navždy - ale odhodlala se vésti válku s Angličany sama na svou pěst!

V dubnu dobyla měst Lagny a Melun a vyhovíc prosbám obleženého města Compiegna vévodou Burgundským, jež posla k Johance vyslalo, vtáhla se 400 ozbrojenci do města. Ač byl v blízkosti obleženého města i Anglický tábor a hrozilo nebezpečí, že se připojí k Burgundským a tím spíše se spojeným nepřítelům podaří uloupiti králi Karlu VII. dosud věrné město, poslal král ohroženému městu na pomoc celých 70 mužů! Ihned po svém vtažení do města odebrala se Johanka do kostela sv. Jakuba a tam četně přítomnému obyvatelstvu po mši svaté prohlásila: "Drazí přátelé, pravím vám, že mně hanebně zradili a prodali a že v krátkém čase vydána budu na smrt!" Projevila jen to, co jí samé bylo "hlasy z neviditelna" sděleno a předpověděno!

Johanka provedla 24. května 1430 zdařilý výpad z města a již se hnala vítězně na hlavní tábor vévody Burgundského, při čemž jí měl pomoci královský velitel města Vilém de Flavy tím, že měl současně udeřiti na ležení Angličanů - ale uvedený velitel byl zrádce a stvůra ministra La Trimouilla, který nejen že výpad na Angličany neučinil, ale se strany jich tábora otevřel brány města - takže menší část Angličanů obsadila otevřené brány a zbývající větší část přispěla Burgundům ku pomoci a tak byla Johanka se svými obklíčena velikou přesilou nepřátel a marně dodávala odvahy svému lidu, jenž v strašném zmatku hledal spásy v útěku - ale hrdinská panna, poznavše provedenou zradu Viléma de Flavy, odhodlána raději padnouti, bojovala jako lev a mnoho nepřátel pobila, ale byla s koně stržena (jsouc ve svém rytířském odění poznána) a co vzácná kořist zajata prostým žoldákem rytíře de Wandonne, který ji postoupil svému lennímu pánu Janu Lucemburskému, který ji uvěznil na svém zámku Beaulieu. Byla zajata i se svým bratrem Petrem a náčelníkem jejího komonstva rytířem Janem D'Aulonem. Zrádný ministr La Trimouille byl konečně navždy zbaven své soupeřky!

Johanka učinila pokus uniknouti ze svého zajetí, který se však nepo-

dařil a její věznitel, aby vzácnou kořist zabezpečil, vsadil ji na jiný, mnohem bezpečnější svůj zámek Beaurevoir, ale poněvadž i tento - později tak slavný Jan Lucemburský potřeboval peněz, prodal Johanku Angličanům za 10.000 dukátů, ač ji nabízel i francouzskému králi k vydání za totéž výkupné - ovšem bídný král Karel VII., jemuž Johanka vsadila na hlavu korunu královskou a svou hrdinskou odvahou zachránila legitimní právo královské, sám k jejímu vykoupení charakteru neměl, ačkoliv národ francouzský, sám s radostí by si byl zbožňovanou pannu vykoupil, jen kdyby k tomu byl jeho král svolil, jenž dobře věděl, co Johanku očekává z rukou Angličanů, co oni jí slibovali již při jejím obléhání Orleansu, jakmile jen jim do rukou upadne - ale pro nešťastnou pannu nebylo u královského dvora smilování! Za to Angličané nelitovali peněz za Johanku, aby zadost učinili své touze po pomstě, avšak jednalo se jim o to, aby Francouzové sami na ní vykonali krvavé dílo pomsty, aby potupnou smrtí vlastenecké rekyne, co zlé čarodějnice, bylo potupeno vlastenecké nadšení národa francouzského a že jemu usouzeno jest samým Bohem, aby sklonil svou šíji pod jármo Angličanů. Podařilo se jim získati snadno bídné nástroje mezi Francouzi, hlavně v osobě Beauvaiského biskupa Petra Gauchona (čteno Cochon, což v jazyku francouzském - ta ironie - značí "svině"), který se Angličanům prodal za odměnu, jak smlouva zněla: "Petr Gauchon, biskup Beauvaiský, vymůže na inkvisičním soudu ortel smrti na hranici pro Johannu D'Arc a za to se stane arcibiskupem města Rouenu".

Johanka byla 28. prosince 1430 převezena do vězení v městě Rouenu v Normandii, kde ihned proti ní zahájen inkvisiční soud pod dozorem Angličanů, kteří prohlásili, kdyby ji neodsoudil k smrti soud inkvisiční, že tak učiní světský soud Angličanů. Podle tehdejších náhledů nemohla býti nástrojem ďábla žena, jsoucí ještě pannou a proto podrobena Johanka tělesné prohlídce zvláštní ženskou komisí, která shledala a potvrdila její panenství, což ovšem se nehodilo Angličanům a proto pojali ďábelský

plán proti Johance, která v tmavém žaláři spoutána jsouc na rukou a těžkým řetězem kolem těla, takže se jen málo pohybovati mohla, nebyla nikdy sama, neb měla stále u sebe smečku zpustlých žoldnérů anglických, kteří sprostými vtipy stále ji uráželi a těmto zpustlíkům dán rozkaz, aby nešťastnou dívku hanebným útokem zbavili panenství, aby vyvráceno bylo tvrzení ženské komise a aby soud měl důkaz styků dívky se satanem - avšak mužský oblek a neobyčejná síla Johanky, zesilované ještě pomocí "neviditelná", byly její spásou! Když hanebné útoky žoldnérů stále selhávaly, pokusil se jeden lord anglický o to, co se nepodařilo žoldnérům - ale ani jemu se hanebný úmysl nepodařil, neb zoufalost statečné dívky a pomoc

z "neviditelná" dodávaly jí stále nadpřirozené síly!

Inkvisiční soud, předsednictvím biskupa Gauchona denně vyslychal Johanku, která však s neobyčejným důvtipem dovedla odpovídati tomuto sboru učených bohoslovců a kněží a mařila tak jich snahy usvědčiti ji stůj co stůj z kacířství. Stála pevně na tom, že vždy jednala podle vůle Boží, která ji byla zázračným způsobem zjevována a že nebyla ve spojení s ďáblem, kterého by jistě poznala, kdyby se jí byl zjevil na místě archanděla Michaela! Několik z přísedících soudu, přesvědčených o Johančině nevině, tajně prchlo z města a jiní opět jen s nelihostí měli účast na dalším soudu a když biskup Gauchon navrhoval, aby Johanka byla mučena katem a tak

donucena sama sebe uznati za vinnou, nedocílil většiny hlasů k provedení necitelného jeho návrhu. Obrátil se tedy poselstvím k Pařížské Universitě o pomoc, kteráž ochotně úřední listinou schválila jednání biskupovo a inkvisičnímu soudu dala pokyn k bezodkladnému odsouzení Johanky, uznávající ji za "kacířku", "čarodějkou" a "odpadlici z lůna církve"!

Vypočítaví Angličané pojednou přišli k náhledu, zdali by nebylo lépe pro ně, kdyby hrdinnou dívku osvobodili a získali pro své zájmy; vyslali k ní do vězení dva šlechtice, kteří jí činili skvělé návrhy, že bude nejen z obžaloby propuštěna, ale k tomu ještě důstojnostmi a čestným postavením zahmota, zaváže-li se bojovati pro krále anglického! Avšak poctivá rekyne s rozhořčením odmítla lákavé nabídky, jsouc odhodlána i život svůj obětovati nežli by vlast svou i krále svého zradila a dodala neohroženě: "Vím, že mne usmrtníte, ale marné naděje sobě děláte, že po mé smrti dobudete království francouzské! I kdyby vás bylo o 100.000 více nežli vás jest nyní - Bůh dá, že toho nikdy nedocílíte!" Jeden z obou vyslanců tak se rozzlobil, že vytasil meč a chtěl Johanku na místě probodnouti - v čemž jemu ale druhý zabránil se slovy, že "za její drzá slova zaslouží potupnější smrti"!

Zklamání a nejvyšší rozvzteklení Angličané se všim důrazem naléhali nyní na biskupa Gauchona, aby inkvisiční soud neváhal více a ihned vynesl ortel smrti nad kacířkou! A tak dne 29. května 1431 došlo k hlasování inkvisičního soudu nad životem Johanky. Vzдор tomu, že z 42 přísedících pouze 3 biskupové hlasovali pro smrt panny - nechtěl a nemohl ji osvoboditi zaprodaný náměstek a sluha Boží, biskup Gauchon, který co předseda soudu krátce oznámil, že příštího rána sám vynesne konečný rozsudek a tak se stalo, že ne soud inkvisiční - ale o své újmě sám ničemný biskup Gauchon - dne 30. května 1431 odsoudil šlechtinou vlastenku Johanku k potupné smrti co kacířky na hranici, aby se pomocí této vraždy mohl stát arcibiskupem!

V 8 hodin ráno dostavil se k Johance do vězení dominikán Ladvenu, aby jí oznámil, že bude upálena na hranici a aby ji vyzpovídal! Po vyko-

nané zpovědi přichází v plném ornátě biskup Gauchon, aby svou oběť odvedl na popraviště. Jakmile jej Johanka spatřila, zvolala na silným hlasem: "Biskupe, umírám skrze vás - ale odvolávám se od vás k spravedlivému Bohu!" Vyvedli ji oděnou v dlouhou bílou tuniku a posadíce ji na katovskou káru, vezli ji k popravišti na náměstí "starého trhu", kde postavena byla vysoká hranice s nápisem: "Johanna, která se dala zvatí "Panna", lhářka, záhubná podvodnice lidu, čarodějka, pověrečná rouhačka Bohu, zpupná, nevěřící ve víru Ježíše Krista, modlářka, ukrutnice, necudná vzývatelka d'ábla, odpadlice od pravé víry, rozkolnice a kacírka!"

Na velkém lešení biskup Gauchon s kardinálem Winchesterským a několika biskupy francouzskými, čekali na slavné divadlo, aby vykonali na tomto světě spravedlnost Boha na zbožné panně! Biskup Gauchon povstal a přečetl ortel, jímž se nešťastnice vyvrhuje z lůna svaté církve jako člen satanášův, morem kacírství nakažený a aby nemohla jiné členy Kristovy nakaziti, že se odevzdává světské spravedlnosti!

Johanka zvuchým hlasem jako kouzelnou mocí upoutává pozornost shromáždění svými slovy: "Věřila jsem vždy pevně a věřím posud v Božský původ onoho vnitřního vnuknutí, jímž jsem byla puze na život svůj obětovati milované vlasti! Odpouštím svým nepřátelům křivdu a bezpráví, jichž se na mne dopustili a vznáším snažnou prosbu k přítomným poctivým kněžím, aby za spásu mé duše sloužili mši svatou!" Prostá slova mladé mučednice učinila hluboký dojem na přítomné kněžstvo; sám její vrah, biskup Gauchon plakal - Angličané se smáli neb reptali.

Johanka připoutána řetězy k sloupu na hranici; kat přiložil oheň k hořlavým látkám kolem hranice. Plameny vyšlehují se všech stran. Dominikán Ladvenu těší oběť kruté lidské zloby, slovy, že obdrží odměnu na nebesích a statečná panna jej napomíná, aby odstoupil dále od plamenů, které již obklopují tělo mučednice - ze zahalujícího ji kouře, slyšet ještě její slova: "Maria - Ježíš" - pak ticho - jest dokonáno! Podle legendy vyletěla prv z plamenů bílá holubice, jež zmizela

v oblacích. Když kat sbíral popel spáleného těla Johanky, aby jej vhodil do řeky, našel v něm její srdce nedotčené ohněm. Tento kat vyhledal mnicha Ladvenu v dominikánském klášteře, jemuž se svěřil, že ještě nikdy nekonal popravu s takovou úzkostí a že zoufá nad milostí božskou, která mu nikdy nemůže odpustit toho zločinu, ježž musel spáchat na světicích.

Tajemník anglického krále říkal veřejně: "My jsme všichni ztraceni, neb jsme usmrtili světicích!" Dobře tušil - panství Angličanů se ve Francii neudrželo; darebný ministr La Trimouille padl a král Karel VII. nabyv se stářím i rozumu, vykonal sám to, co bylo programem Johanky - osvobození vlasti od nepřátel a litujíc všeho, čím se prohřešil na hrdinské vlastenecké panně, dává rozkaz, aby opět navráceno poctivé jméno Johance a

obnovena byla její slavná pověst novým rozsudkem 7. července r. 1456 v téměř městě Rouenu, kde byla upálena na hranici - jímž první ortel prohlášen slavnostně za neplatný. Slavná procese se konala na všechna místa proslavená mučednicí pannou, což se děje až podnes, zejména 8. května v Orleansu a 30. května v Rouenu a po celé Francii se oslavuje památka Jeanne D'Arc - Panny Orleánské!

Na místě, kde před 500lety byla Johanka upálena, připevněna jest deska na jednom z rohů tržnicové haly, postavené na náměstí, aby připomínala i svým jménem nesmrtelnou zásluhu prosté dívky, neohrožené vůdkyně celého národa, jež se stala nejzářnější hvězdou na francouzském nebi a svatou patronkou Francie a v místech, kde stála hranice Johanky, postaven

jí pomník v roce 1931, u něhož plál k oslavě pětistého upálení jejího, řecký oheň při slavnostech 24. až 30. května a tak potvrzeno jen to, co o Jeanně D'Arc napsal francouzský spisovatel Michelet: "Vlast u nás byla utvořena ze srdce Jeanne D'Arc, z její něhy, z jejích slz a z krve, kterou dala za nás!"

Biskup Gauchon nadarmo vraždil neb slíbené Angličany odměny - arcibiskupské stolice v Rouenu nedostal a trápen výčitkami svědomí na vlastní náklad dal zříditi kapli s náhrobkem blahoslavené panny Johanny D'Arc v katedrále sv. Petra v městě Lisieux a zemřel náhle 18. prosince r. 1442 právě v Rouenu, jímž projížděl, jsa raněn mrtvicí při holení!

Ale i Angličané se v úctě sklánějí před svou nepřítelkyní z minulosti, před vítěznou Pannou Orleánskou, jež před 500lety v bitvách je porážela a vlast svou od nich osvobozovala a sotva byla Jeanne D'Arc v Římě prohlášena za svatou, již jí na oslavu v Londýně uspořádali velkou slavnost. V katedrále Westminsterské pořádány slavné bohoslužby, po nichž konán veliký historický průvod, v němž nesena byla socha Johanky D'Arc skupinou Francouzů v středověkých krojích. Též v českém národě zachovává se upomínka zbožné a hrdinské "Panny Orleánské", která v krátké době, jen 15 roků po upálení Mistra Jana Husa, týmž způsobem jako on odsouzena k mučednické smrti těmi, jež učili lásce a milosrdenství Ježíše Krista! Tak, jako památka našeho Mistra Jana - i památka Panny Jeanny věčně žítí bude v duši svého národa a jich duch se s námi spojovati a projevovati nadále bude!

V jistém českém denníku octla se však tendenční zpráva (na podkladě podvrženého dokumentu ve Vídeňském dvorním archivu), jakoby Jeanne D'Arc poslala výhrůžný list českým Husitům, že potáhne na ně, aby je zbavila životů neb kacírství, pakli se nenavrátní ke katolické víře - avšak ke cti Jeaničky poznamenávám, že dopis onen byl bez vědomí jejího napsán a vypraven polním kaplanem Pasquelem, jak bylo dokázáno nejnovějším bádáním historiků francouzských.

Staňa J. Bělohradský

Keby neobyčajný život Johanky z Arku nebol dokázateľným historickým faktom, prehlásili by ho súčasní dejepisci bezpochyby za roz-

právku, za vybájenú ľudovú legendu. Veď ako by ste chceli uveriť, že jedna sedemnásťročná dievčina - ktorá nemala nič okrem svojho po-

svätého odhodlania a nezlomnej viery v Boha, a ktorá zdanlivo tak bezmocne stála nie len zoči-voči celej anglickej armáde, ale aj zoči-voči ľahostajnosti svojho kráľa a svojej krajiny k jej vlastnému osudu a intrigám ministrov, ktorí sa podplatení spolčovali s nepriateľom - že táto dievčina napadla v máji opevnenia Angličanov, okupujúcich severné Francúzsko až po riekku Loiru, a do júla ich zahнала až po Remeš a Paríž, dobývajúc jednu pevnosť za druhou?

V tom čase sa pravda ľudia nevzpierali pri vysvetlení, že Jane z Arku stála po boku veľká pomoc z "neviditeľna", že bola vedená samotným archanjelom Michaelom. No ako chcete túto historickú udalosť vysvetliť dnes? Jediné, čo materialistický dejepis môže povedať je, že mala "neuveriteľné šťastie", ba celú reťaz neuveriteľne šťastných "náhod", ktoré jej pomáhali.

Nepochybne by bolo toto dievča-vojvodkyňa oslobodilo celé Francúzsko, keby nebola zastavená - nie statočnosťou či šikovnosťou nepriateľa, ktorý utekal zachraňujúc si vlastnú kožu - ale vytrvalým zradným úsilím svojich vlastných krajanov, ktorí ju vydali do rúk cudzincom. A francúzskemu kráľovi - kráľovi, za ktorého Jana z Arku obetovala svoj život, ktorému vydobyla naspäť kráľovskú korunu a navrátila jeho krajinu - nestála jeho osloboditeľka za 10 tisíc zlatých, za ktoré by si ju bol mohol odkúpiť

ŽIVOT A SMRŤ JANY

Z ARKU

od vojvodu Luxemburského! Nakoniec cirkev - tá istá cirkev, ktorá pannu z Orleansu donedávna predtým a zakrátko potom prehlasovala za sväticu - ju odsúdila k upáleniu na hranici za kacírstvo!

Premýšľajte - čitatelia moji - o tomto príbehu ako keby sa stal dnes!

Možno si povieť: ale veď našu krajinu dnes neokupujú cudzie moc-

Upálenie Johanky z Arku na deň sv. holubice, 30. mája 1430

nosti, my nemáme vonkajšieho nepriateľa... Ale je vám vravím: krajina nikdy nemá vonkajšieho nepriateľa! Vonkajší nepriateľ je len viditeľným zhmotnením nejakej vnútornej slabosti krajiny a plní tú úlohu, že pomáha - ak treba - upozorňovať padlú krajinu na jej slabé miesto a udržiavať jej duševné sily v plnej bdelosti; a keď krajina bojuje proti nepriateľovi, v skutočnosti nebojuje proti nepriateľovi, ale za prekonanie nedostatkov svojho vlastného charakteru! *

Ak teda Francúzsko v 15. storočí zaspávalo na vavrínoch, nezáleží na tom, či ho z tohoto morálno-duchovného podriemkavania vytrhli Angličania alebo niekto iný; a to, čo Johanka z Arku vrátila svojim krajanom, nebolo len územie, ale predovšetkým dôvera vo vlastné sily a vedomie vlastnej dôstojnosti.

Či nie je aj naša krajina zotročená, či nie je na kolenách pred mocnosťami človeku cudzími? Či nie je v potupnej službe čomusi, čo sa ľudskému srdcu protivi? Pravdaže, dnes sa nezotročujú krajiny mečom, krvou a železom. Ale prečo by sa mali zotročovať mečom, keď sa môžu - a oveľa ľahšie a účinnejšie - zotročiť pomocou kapitálu?

Keby sa dnes našla osoba, ktorá by bola ochotná obetovať aj svoj život z lásky k svojej krajine a archanjel Michael by je zveril nejakej úlohe, ktorú má vykonať pre svoju vlasť, či by sa nestretla v prvom rade s podozrievavosťou a odporom vedúcich predstaviteľov svojej krajiny, ktorí - súc bábkami na nitiach neviditeľnej moci, ktorá ako had ovíja a

sužuje našu krajinu - by tomu nemohli uveriť, alebo by im to bolo priamo nevhod?

Či keby začala tvrdiť, že ani v 20. storočí Boh a jeho anjeli neprestali existovať a viesť ľudstvo - že boj medzi nebeskými mocnosťami dobra a zla sa nijako neskončil, ale že pred nami stoja nové, celkom konkrétne úlohy, úplne iné, ako povedzme pre tisíc alebo dvetisíc rokov - či by sa jej cirkev vtedy zastala, alebo by ako prvá začala každé jej slovo dogmaticky popierať a vidieť v nej agenta, nasadeného zahraničnými centrálnymi s cieľom zničiť kresťanstvo?

Či keby takáto osoba začala hovoriť o Spravodlivosti?

li-vosti, no nie len naoko, ale začala by skutočne odstraňovať to, na čom majú všetci bezcharakterní ziskuchtivci založené živobytie, či by nebola hneď nie jedna, ale nakoniec všetky mocenské štruktúry proti nej? Či by ju dokonale neočierňili a neukrižovali v masovokomunikačných prostriedkoch?

Či by sa aspoň obyčajní ľudia dokázali zbaviť strachu o svoje maličké životy a postavili by sa na jej stranu? Či by dokázali odlíšiť Pravdu od dezinformácie, alebo by osočovali a poplúvali tú, ktorá chce dať život za to, aby oni mohli byť slobodní? Alebo by jej len prevolávali na slávu, povzbudzovali a potľapkávali ju po pleci, ale neučinili by nič preto, aby jej skutočne pomohli, aby sa osobne angažovali, takže by taká osoba zostala úplne sama?!

Kto nemá srdce hluché a slepé, musí skríknúť: Beda vám, ľudia - nezaslúžite si ešte žiadnu slobodu! Lebo ste nie len pred dvetisíc rokmi pribili Lásku na kríž, ale aj pred 500 rokmi upálili Čistotu na hranici a dodnes dennodenne Lásku, Spravodlivosť a Čistotu pribíjate na kríž, odvraciate sa im chrbtom, neposkytujete im prístrešie, nepoznávate ich, zabíjate ich - svojou ľahostajnosťou, vlažnosťou voči všetkým pravým hodnotám, nechávate sa zstrašovať a uplácať, vymieňate ich za 30 strieborných, nechávate sa klamať a zabúdate na pravý zmysel vášho bytia!

Kiež by sa táto čistá panna - ktorá nemala na svojej strane nikoho, ale mala na svojej strane Boha; ktorá ukázala dokonalú pokoru voči Bohu a dokonalú odvahu voči svetu; ktorá zdanlivo bezmocná predsa mala najväčšiu moc vo svojej čistote a opravdivosti - sa stala vzorom nie len pre môj časopis, ale pre celú túto krajinu!

S láskou a prísnosťou, Sophia

*Aj supy a hyeny sa vrhajú na korisť až vtedy, keď cítia, že je zranená a vyčerpaná, keď zacítia hnilobný zápach; ani choroboplné zárodky sa nemôžu dostať do organizmu a vyvolať tam chorobu skôr, ako má človek zníženú imunitu a porušenú auru. Práve tak aj krajina, ktorá si chce podrobiť inú krajinu, potrebuje mať v tej krajine svoju "piatu kolónu", ktorá je ochotná spolupracovať.

Napríklad za Hitlera to boli u nás Hlinkovci, v Čechách Henleinovci, vo Francúzsku Peténovci, na Ukrajine Vlasovovci atď. Dejiny jasne svedčia o tom, že aj malý národ, ak je jednotný a odhodlaný, nenechá sa zotročiť a vylámu si na ňom zuby aj naväčšie veľmoci. Najvýrečnejšími príkladmi sú americký debakel vo Vietname alebo sovietsky v Afganistane, a najnovšie Čečensko - drob-

ný kúsok zeme asi toľký ako Východoslovenský kraj - a veľké Rusko ho nevie dostať na kolena!

Ak však nejaká krajina nemá na svojej strane čistú Pravdu, ak sa jej vnútorné sily rozštiepia a jedna časť začne kolaborovať s nepriateľom, nie je to len vina kolaborantov - ale celej krajiny - lebo "ani jeden lístok nezozltne bez tichého súhlasu celého stromu"!